

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Den gældende lov om filmcensur (lov nr. 135 af 29. marts 1969) blev vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 18. marts 1969 og trådte i kraft den 1. juli samme år (se F. T. 1967-68, 2. samling, sp. 2785, 3658, tillæg A sp. 2887 og tillæg B sp. 1563 og F. T. 1968-69, sp. 226, 591, 4659, 4798, tillæg A sp. 937, tillæg B sp. 625 og tillæg C sp. 289).

I tilknytning til loven udsendte justitsministeriet en bekendtgørelse om censurering af film (nr. 270 af 16. juni 1969 – ændret ved bkg. nr. 233 af 2. maj 1973), der indeholder forskrifter af praktisk art, og et cirkulære om filmcensur (nr. 120 af 16. juni 1969), hvori politiet anmodes om at påse, at reglerne overholdes.

Ved kgl. resolution er sager om filmcensur pr. 1. april 1974 overført fra justitsministeriet til ministeriet for kulturelle anliggender (jfr. bkg. nr. 203 af 28. marts 1974).

Loven af 1969 indeholdt i forhold til den tidligere ordning to væsentlige nydannelser: censuren for voksne blev ophævet, således at kun grænserne ved 12 og 16 år blev stående, og der blev oprettet et ankenævn, der kan efterprøve filmcensurens afgørelse, hvis den berørte filmudlejer er utilfreds med den, medens den tidligere adgang til at indbringe censurens afgørelse for ministeren bortfaldt.

Initiativet til nu at foreslå loven ændret er oprindeligt taget af Statens Filmcensur, der i december 1977 – efter drøftelser i en uformel arbejdsgruppe – sendte en indstilling til kulturministeriet, der gik ud på, at der skulle indføres en ny aldersgrænse ved 7 år, at biografernes pligt til at avertre filmcensurens afgørelser skulle præciseres, at der skulle spredes oplysning om filmcensuren, og at afgifterne for censurering skulle ophæves.

Ministeriet har givet en række sagkyndige og interesserede myndigheder og organisationer lejlighed til at udtale sig om indstillingen. Der har også fundet en drøftelse sted mellem ministeriet, filmcensuren og to organisationer inden for den del af filmbranchen, som i det daglige har berøring med

lovens bestemmelser: Fællesrepræsentationen for Danmarks Biografteatre og Foreningen af Filmudlejere i Danmark. Begge organisationer udtalte sig til fordel for en afskaffelse af filmcensuren, i hvert fald i den nuværende form.

Tanken om at afskaffe filmcensur også for børn var fremme allerede i 1969 og har siden lejlighedsvis været emne for offentlig debat, især i forbindelse med »upopulære« afgørelser. I ministeriets overvejelser har været inddraget flere muligheder såsom: afskaffelse af enhver form for sagkyndig vurdering af de film, hvortil der gives born adgang; reduktion af censurens rolle til en rent vejledende funktion; udbygning af den nuværende ordning med en regel om, at et barn ifølge med en voksen skal have adgang til enhver film.

Efter ministeriets skøn er imidlertid det repertoire, som biograferne set under et tilbyder det voksne publikum, af så blandet art, at det afgørende taler for kun at foretage en ajourføring af loven uden at røre ved dens principper. Man fastholder den holdning, som loven er udtryk for, og som kort kan sammenfattes således: Der vises i biograferne visse film, som børn med rimelighed bør afholdes fra at se, da dette kan være forbundet med skadevirkninger for dem; den enkleste og mest effektive måde at opnå det ønskede resultat på er gennem censurforbud, hvorfra der ikke kan gøres undtagelse.

De omtalte synspunkter er belyst i betænkningen om filmcensur (nr. 468/1967), der er en del af grundlaget for den gældende ordning.

Ministeriet kan således ikke tilslutte sig tanken om at afskaffe filmcensuren, men finder ligesom censorerne en mere differentieret og effektiv ordning påkrævet.

Da man ikke ønsker at pålægge branchen nye byrder med hensyn til kontrol af reglerne overholdelse, har man dog heller ikke ment fuldt ud at kunne følge filmcensurens forslag om en ny aldersgrænse ved 7 år, men fremsætter forslag om ændring af loven på følgende punkter:

1. Ligestilling af video-optagelser med traditionelle filmoptagelser.